

Для тебе

РОЗДІЛ 1

Ти починаєш читати нову книжку і, будьмо чесними, є трохи напружена. Початок роману — це як перше побачення. Сподіваєшся, що з перших рядків захопить раптова магія і ти потрапиш в історію, як у гарячу ванну: повністю зануришся в неї. Але ця надія таки обережна, бо є ризик просто дізнатися імена горстки людей і ввічливо відвідати з ними вечірку на честь майбутнього народження дитини незнайомої тобі жінки. Все гаразд, адже книжки, які не затягували з першого абзацу, потім неабияк захоплювали тебе. Це не заважало тобі мріяти, що все так і буде — сюжет непомітно підкрадеться, потрапить у темні закутки твоїх фантазій і залишить поцілунок на шиї.

Вечірку *Baby Shower* для Марго влаштувала Тесса — власниця ресторану, в якому працювала дівчина. Начальниця

вирішила, що буде дуже кумедно, якщо торт матиме вигляд величезного прутня, бо Марго незаміжня, їй лише дев'ятнадцять і за законом вона навіть не може вживати алкоголь, або ж тому, що дівчина завагітніла від свого професора. Тесса — досвідчена кондитерка. У власному ресторані вона сама готує усі десерти, тому й виклалась на повну в приготуванні прутнеторта: це був виліплений вручну 3D-фалос і дванадцять бісквітних шарів у рожевій матовій глазурі. Всередині вона встановила ручну помпу. Коли усі заспівали «*Бо в неї буде гігантська дитина*» на мотив пісні «*Бо він хороший хлопець*», а Марго задула свічки — навіщо? це ж не її день народження, — Тесса стиснула помпу, і білий рідкий пудинг почав пирскати з голівки та сочитися по стовбуру. Жінка радісно вищала. Марго вдавано засміялася, а потім розплакалась у туалеті.

Дівчина розуміла, що начальниця приготувала торт з любов'ю. Тесса була грубуватою, але водночас і дбайливою. Одного разу, коли вона дізналася, що її «салатний хлопець» — хлопець із салатної станції — не відчуває ні смаку, ні запаху, оскільки його мало не забили на смерть у підлітковому віці, вона подала йому тарілку з піною для гоління та ґрунтом для вазонів і сказала, що то новий десерт. Він з'їв два великих шматки, перш ніж вона його зупинила.

Марго розуміла, що Тесса намагається лише пом'якшити цю не дуже веселу ситуацію. Перетворювати трагедію на карнавал було її фішкою. Проте здавалося несправедливим, що єдина любов, доступна тоді для Марго, була такою неправильною і так боляче ранила.

Шаєн — майбутня бабуся — радила Марго зробити аборт. Професор влаштував істерику і також наполягав на цьому. Однак Марго не так дитину обстоювала, як хотіла показати їм, що не буде коритися їхнім бажанням. Дівчині й на думку не спадало, що, коли вона стоятиме на своєму, вони просто менше з нею спілкуватимуться. Чи, як ото професор, взагалі обірвуть з нею усі зв'язки.

Хоча Шаєн зрештою погодилася з рішенням Марго, навіть намагалася її підтримувати, однак ця допомога не завжди була корисною. Коли в доньки почалися пологи, жінка з'явилась у лікарні із чотиригодинним запізненням, бо їздила містом у пошуках правильного ведмедика. «Ти не повіриш, Марго, але я повернулася у *Bloomingdale*, бо там продавались найкращі!». Шаєн працювала там майже п'ятнадцять років. Одним із перших дитячих спогадів Марго були ноги матері у чорних капронках. Шаєн простягнула ведмедика з трохи бракованою мордочкою. А потім сказала високим писклявим голосом: «Виштовхуй цього малюка, я хочу познайомитися з новим другом!».

Жінка зловживала парфумами, тому Марго майже зраділа, коли та відійшла, сіла в кутку і почала грати у покер на телефоні. *PokerStars* — це її тема. Вона жувала жуйку, грала всю ніч і переграла тих блазнів: так Шаєн завжди називала інших гравців — «блазні».

У лікарні була медсестра, яка грубо поводитись із Марго й кепкувала над обраним для дитини іменем. Дівчина обрала ім'я Бодгі, як *бодгісаттва*, і навіть Шаєн вважала це глупством, але все ж вона заліпила тій груб'янці ляпаса

і цим спричинила у лікарні чималий переполох. У той момент Марго відчула, що мама таки справді любить її, і впродовж багатьох років потім прокручувала в пам'яті той ляпас та вираз щирого здивування на обличчі медсестри.

Але це було після епідуралки і цілої ночі шаленої спраги. Дівчина випрошувала шматочки льоду, натомість отримала жовту губку для смоктання, бо ж губки добре відомі своєю здатністю втамовувати спрагу.

— Якого біса, — сказала Марго, тримаючи у роті губку з лимонним смаком.

Це було саме після усіх потуг і дефекації на стіл. Її акушер прибирав усе з такою огидою на обличчі, що Марго крикнула йому:

— О, та припини, ти вже не раз таке бачив!

Він відповів зі сміхом:

— Та-та, твоя правда, мамцю, бачив, а тепер, ну ж бо, ще один раз сильно тужся.

І тоді Марго відчула дивну магію слизького, трохи багряного тільця Бодгі — коли його поклали на груди й обгорнули рушником. Його очі були міцно заплющені. Дівчина миттєво почала хвилюватися через його худорлявість. Його ніжки здавалися недорозвиненими, малюк скидався на пуголовка. Хлопчик важив лише 2700 грамів, хоча колеги співали їй зовсім іншу пісню. І Марго любила його. Вона любила його так сильно, що в неї аж у вухах дзвеніло.

Лише коли її виписали з лікарні, Марго почала панікувати. Шаєн уже пропустила одну зміну на роботі, щоб бути присутньою при народженні онука, тому не було жодних

шансів, що вона зможе викроїти ще принаймні день, аби допомогти Марго дістатися додому після виписки. До того ж Шаєн отримала заборону заходити у цю лікарню після того ляпаса медсестрі. Марго запевнила матір, що все буде гаразд. Проте, коли дівчина виїжджала з парковки, а її син ридав у твердому пластиковому автокріслі, Марго охопило відчуття, ніби вона грабує банк. Малюк так захлинався кволим плачем, що її серце калатало в шаленому темпі, а тіло тремтіло впродовж усієї 45-хвилинної поїздки додому.

Марго запаркувала авто на узбіччі, бо на квартиру було виділене лише одне паркомісце. Коли дівчина збиралася дістати Бодгі із заднього сидіння, то усвідомила, що не може зрозуміти, як працює важіль, який від'єднує автокрісло від кріплення. Вона натискала кнопку; а можливо, там є ще якась кнопка, яку треба натискати одночасно з першою? Вона почала похитувати дитяче автокрісло, дуже обережно, щоб не зробити це занадто різко. Єдине, про що попереджали дуже чітко, — ніколи не трясіть дитину. На той момент плач Бодгі став несамовитим, а Марго думала: «У твоєму організмі замало калорій, щоб витрачати стільки енергії, ти помреш швидше, ніж я встигну занести тебе нагору!».

Після п'яти хвилин безупинної паніки дівчина нарешті згадала, що може просто розстібнути пасок безпеки. Вона намацала гігантську пластикову застібку, що простягалась у дитини на грудях, і натиснула дурнувату червону кнопку, на що знадобилась надлюдська сила (серйозно, дівчина уявляла родину скелелазів, які звикли звисати зі скель,

тримаючись лише на кінчиках пальців, а потім вирішили створювати дизайн речей для дітей). Нарешті Марго звільнила сина, але одразу ж зіткнулась із новою проблемою: як вона має нести це крихітне тендітне створіння разом з усіма своїми торбами. Післяпологові шви шалено боліли, і дівчина дуже шкодувала, що через своє марнославство одягнула джинси, хоча — «суто для протоколу» — вони все ще дуже їй пасували й підходили за розміром.

— Гаразд, — серйозно промовила вона до крихітного сина. Його обличчя — червоно-багряне, а очі — міцно заплющені. — А зараз не ворушись.

Марго поклала дитину на переднє сидіння, тоді надягнула сумку з підгузками і торбу з речами на плечі, перехрестивши лямки на грудях, наче патронташ. Потім вона підхопила крихітного малюка і попленталась вгору по вулиці до похилих будівель на Парк-Плейс. Це були навіть дуже непогані квартири, приховані за заправкою із захопливою назвою «Заправляйся!». Та якщо порівняти їх із життєрадісними, химерно-яскравими будинками 1940-х, — ці будинки вишикувались уздовж вулиці, — Парк-Плейс скидався на непроханого гостя.

Піднімаючись зовнішніми сходами на другий поверх, дівчина боялася, що ненароком випустить дитину, і його маленьке тільце, схоже на «корнуольське курча», падатиме, перевертаючись вниз, аж до громадського басейну, забитого листям. Марго зайшла у квартиру, привіталась із сусідкою Сьюзі, що сиділа на дивані. Сьюзі була наймилішою з усіх сусідок, вона захоплювалася рольовими іграми,

ларпінгом — *LARPing* — й іноді одягалася як ельфійка, навіть у випадковий день тижня. Нарешті діставшись до своєї кімнати, молода мати зачинила за собою двері, скинула сумки й сіла на ліжко, щоб заколисати Бодгі. Вона почувалась так, ніби побувала на війні.

Не хочу образити людей, які справді були на війні. Лише маю на увазі, що рівень стресу і фізичного виснаження Марго був абсолютно на новому рівні; це було щось зовсім інше, ніж будь-який її попередній досвід. Поки вона колісала сина, у голові продовжувала крутитись єдина думка: «Я в повній дупі, я в повній дупі, я в повній дупі». Бо вона фізично могла відчувати відлуння порожнього простору навколо себе, де ніхто не турбується про неї й не хоче їй допомогти. Вона могла б із таким самим успіхом колісати дитину на покинутій космічній станції.

Дівчина тримала чудове тепле тільце й дивилась у маленьке зморщене личко, на крихітні ніздрі, загадково прекрасні й мелодійні. Вона десь вчитала, що немовлята можуть фокусуватися на предметах, що перебувають на відстані 45 сантиметрів — це приблизна відстань до обличчя матері, коли та годує дитину. І зараз він дивився на неї. Що ж він бачить? Марго було шкода, якщо він бачить її сльози. Коли син заснув, вона не поклала його у дитяче ліжечко, як варто було; натомість лягла біля нього на своєму ліжку, усвідомлюючи, що сили, щоби бути у свідомості, стає все менше. Дівчина боялася засинати, адже вона — самотній та єдиний охоронець цього крихітного створіння. Проте тіло не залишило їй вибору.